

sytuację materialną, społeczną, czy też zdrowotną. Dlatego poszczególne programy rządowe i rozwiązania systemowe mają na celu wsparcie rodzin, jak również umożliwienie niezależnego życia osób z niepełnosprawnościami, zgonie z ich indywidualnym potencjałem.

Konwencja wskazuje również zobowiązania Państw-Stron w zakresie wspierania więzi rodzicielskich, tak w kontekście dzieci z niepełnosprawnościami, jak i rodziców z niepełnosprawnościami. Zgodnie z artykułem 23 ust. 4 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych „(...) W żadnym przypadku nie można odłączać dziecka od rodziców z powodu jego niepełnosprawności lub niepełnosprawności jednego lub obojga rodziców”. Zgodnie z ww. zobowiązaniem, zadaniem Państwa jest wspieranie więzi rodzinnych, zarówno w sytuacji gdy niepełnosprawność dotyczy dziecka, jak i sytuacji gdy dotyczy rodzica.

W szczególnej sytuacji są dzieci z niepełnosprawnościami przebywające w pieczy zastępczej.

W obecnych unormowaniach prawnych, zgodnie z ustawą dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, dziecko z niepełnosprawnością umieszczone w pieczy zastępczej ma stworzone odpowiednie warunki opieki i wychowania zarówno w pieczy rodzinnej, jak i instytucjonalnej. Specjalnie dla dzieci z niepełnosprawnością w systemie funkcjonują rodziny zastępcze specjalistyczne, które w ramach procesu szkoleń i kwalifikacji przygotowywane są do pełnienia takiej funkcji. Wsparciem dla takich rodzin jest organizator rodzinnej pieczy zastępczej wraz z koordynatorem rodzinnej pieczy zastępczej, którzy winni nie tylko osobiście wesprzeć taką rodzinę, ale także pomóc w zorganizowaniu dostępu do systemu instytucji i specjalistów, w tym rehabilitacji, leczenia oraz oświaty.

Dzieci z niepełnosprawnościami umieszczane są przez sąd również, zwykle ze względów medycznych, w placówkach opiekuńczo – wychowawczych lub też instytucjach podległych resortowi zdrowia (np. zakłady opiekuńczo-lecznicze). Zgodnie z ustawą o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej samorządy szczebla powiatowego mogą tworzyć i prowadzić placówki specjalistyczno-terapeutyczne, które winny sprawować opiekę nad dzieckiem o indywidualnych potrzebach, w szczególności:

- legitymującym się orzeczeniem o niepełnosprawności
- albo orzeczeniem o umiarkowanym lub znacznym stopniu niepełnosprawności (dziecko po wyżej 16 roku życia);
- wymagającym stosowania specjalnych metod wychowawczych i specjalistycznej terapii;